

רוני מילוא
ממליך הירושל



ויכוח מר, ניבאה לי המנהלת, שושנה וויץ, אתה עוד תהייה חבר כנסת!
כשנבחרתי לכנסת, פגשתי אותה והיא נזכרה בזאת: „אמרת לי“!
היו לי חברות מגיל 14. תמיד אהבתי את בנות המין השני. היתה לי אז חברה יפה מאוד, לפני שהיתה חברתו של שלמה ארצי. עד היום הוא מזכיר לי את זה. היא היתה חברתי במשך שנתיים, היתה חברה בתנועה המאוחדת.
את אלישבע, אשתי, היכרתי אצל חברים. באתי עם חבר וראיתי אותה, יפה מאוד ובלונדינית. אמרתי מייד לחבר — זאת מוצאת-חן בעיני! התחלנו לצאת, ואז הסתבר שלמדנו באותו בית-ספר עממי. כשפגשנו הייתי בן 17 והיא בת 16. יצאנו חמש שנים עד שהתחתנו. אלישבע גרה ברחוב הקליר, אביה חייט, ולכן אני לבוש מאז נישואי לא רע.
אחר-כך הלכתי ללמוד מישפטים באוניברסיטת תל-אביב, וסיימתי את לימודי בהצטיינות. הייתי אסיסטנט של אמנון רובינשטיין, שהיה אז ריקן הפאקולטה. אלישבע למדה באותה תקופה, אחרי ששרתה בצבא, מיקרוביולוגיה, והמשיכה לתואר שני בגנטיקה. לפני חצי שנה זכתה בתואר דוקטור בגנטיקה מולקולרית.
לצבא גוייסתי רק אחרי הלימודים, ואני משרת בפרקליטות הצבאית, כקצין מישפטים.

לא טיפוס רומנטי
אלישבע בחורה מאוד מוכשרת. עצמאית, טובת-לב ונדיבה. נישואינו טובים מאוד, אבל כל אחד מאיתנו פיתח את הקריירה האישית שלו.

בן התאהבתי בשמיר!

הוא היה בחדשות. הוא היה הממליך. האיש שלו עדיין לא ראש-ממשלה, אבל הוא בר עשה את שלו. השבוע נפגשה עמו כתבת עולם הזה, שולמית יריב, והיא מרווחת:
באחד משיאיה של הרמה הפוליטית התחוללת בימים אלה, ניצב רוני מילוא לצידו של יצחק שמיר, וניהל לפני ומאחרי הקלעים את מאבק הגדול על הירושה.
עיתונאים עקבו אחר כל הגה שיצא מפיו של ילוא. צלמי טלוויזיה שיחרו לפיתחו, שפופרת טלפון נראתה כהמשך של זרועו וידו.
במרכז 1000 חברים, וצריך היה להאבק על זלו של כל אחד מהם. כשנודע למילוא כי שמיר זה הוא נאנח אנהת רוחתו.
מילוא גר ברירה מרווחת, אך צנועה וקומה

רביעית, ללא מעלית) בקירבת צהלה. אשתו וילדו נמצאים בארצות-הברית.
מילוא אדיב וידידותי, נמרץ, מעשי ושאתפן אך לא אינטלקטואל.
מספר מילוא:
הורי הגיעו ארצה בשנות העשרים, אבי מווילנה ואמי מריגה. שניהם ממשפחות דתיות. שניהם דיברו עיברית עוד לפני שבאו ארצה, ומישפחותיהם היו ציוניות.
אמא הגיעה עם הוריה ואחיה. הם הכירו זה את זה בארץ והתחתנו כשהיא בת 19 והוא בן 21. אמי עבדה בחנות הוריה, מיסעדת תנובה ברחוב אלנבי, ואבי עבד כטכנאי-קירור של מקררי גלידה.
האווירה בבית היתה רוויזיוניסטית. אבי היה חבר באצ"ל, ונעצר בלטרון, ואילו אחיה של אמי, שהיה ככלא עכו, היה אחד משלושת האנשים שפרצו ראשונה מהכלא. הרוח, מנחם מלצקי נפצע בכריחה ואושפו בכית-חולים רמ"ם בחיפה. כתבי ז'בוטינסקי היו הספרים הראשונים שקראתי, את המרד של בגין לא חדלתי לקרוא.
אבא עבד קשה מאוד כל חייו. קם כל בוקר בחמש ויצא מהבית. במשך השנים עבד בכל המפעלים שייצרו גלירות: קרטיב-ארטיק, אדניר ולבוסוף בויטמן. הוא רכש לעצמו המון ידידים. אנשים העריכו אותו מאוד. כשפטור, לפני ארבע שנים, הספיד אותו יגאל הורוביץ: „לא היכרתי אדם חרוץ ומוכשר כמותו“.
כשנפטר אבא מכרנו את חלקו בויטמן, אחי לא רחב להמשיך בדרכו. כשבאו חברים לבקרנו אמרו, שאינם יודעים אם אבא הותיר אחריו ירושה גדולה, אבל הוא השאיר לנו את חבריו שיעשו במקומו למענו הכל.

לכרימציווה קיבל כל אחד מאתנו זוג-אופניים. רק כשהצטרף לויטמן התבסס. סוף סוף, כלכלית. אני צעיר האחים. הבכור, שלמה, בן 41, מהגרס ייצור ומנהל את אלקטרה תעשיות. הוא בחור שעשה הכל כמו ירדו. הוא היה בחיל-האוויר, ואשתו שירתה שם כקצינת מפקדה.
את שם מישפחתנו מילקובסקי שניינו למילוא, כאשר עוד ויצמן, שהיה אז מפקד חיל-האוויר, הציע לאחי לעברת את שמו.
אחי השני, מתי, בן 39, נשוי לחסיה בגין ויש להם שלושה ילדים. יש לו עסק של ייצור מיכשור לקירור ומיזוג-אוויר.
אני בן 34. בגלל הברל הגילים בין האחים הגדולים לבני, יכולתי להיות שובב גדול, ולא פחתי מחברי בשכונה, היה מי שסידר איתם את החשבונות.

כשאלישבע, אשתי, באה לבקר בביתנו כפעם הראשונה, היא נדהמה מהשקט בבית. בבית לא דיברו. היינו אוכלים, באופן קבוע ובסדר קבוע, אותו אוכל כל יום. כל בוקר שתי פרוסות-לחם מרוחות בגבינה עם פרוסות עגבניה. כצהרים תמיד צליצוף בתוספת אורז, וכערב שוב שתי פרוסות-לחם, ביצה וגבינה.
כולנו הרבינו לקרוא, גם בזמן הארוחות. הקשר ביני לבין אחי חזק מאוד, גם אם איננו מדברים הרבה. הורי היו אנשים יפים מאוד. אחי הגדול יפה-תואר.
הייתי ילד מופנם ומפונק מאוד גם עלידי אחי הגדולים. החולשה שלי אז הייתה למכוניות, ושיחקתי, כשנעליים שימשו אותי במקום רגמים שונים. המילים הראשונות שהוצאתי מפי נגעו אך ורק למכוניות.

התחלתי ללמוד בבית-ספר בן-יהודה, ומהתחלה הייתי המוביל בכיתה. בכיתה דל"ת לא אהבתי את המורה, אירגנתי הפגנה לפני הכיתה, אחד המפגינים זרק אבן, נישברה שימשה, והועברתי לכיתה אחרת. תמיד הייתי בוועד הכיתה.
כשהלכתי ללמוד בתיכון חדש, השתייכתי תחילה לצופים, ואחר-כך הצטרפתי לבית-ד"ר. הייתי החרותניק היחיד בבית-הספר. גם שם נבחרתי למעצת התלמידים, וליושב-הראש שלה.
בית-הספר היה שמאלני מובהק. פעם, אחרי

ילד מפונק
עד לשנים האחרונות של חייו, לא היה לו כמעט כסף. גרנו בילדותי בדירת חדר וחי ברחוב בורוכוב בתל-אביב. ברירה הצטופפו הורי, אנחנו, שלושת הבנים, וסבא וסבתא. שבע נפשות בחדר וחי.
ברחוב בורוכוב עברנו לגור ברחוב אלקושי, ויותר מאוחר ברחוב ליליאן, שהיה באזור של פרדסים כאותו זמן.
אבא היווה רמות דומיננטיות במישפחה. מעולם לא הרים עלינו יד. את הבית ניהלה אמא, והוא סייע לה בשבתות וחגים. תמיד ראג שמא נחסר משהו, על אף שכסף לא היה מצוי בשפע.



נער בגימנסיה תיכון חדש נבחר כיו"ר מועצת התלמידים. מילוא הצטרף לבית-ד"ר והיה החרותניק היחיד בבית-הספר.

לאסיפות או השתתפה בוויכוחים פוליטיים. באוניברסיטה ירדו עליה תמיד בגללי. אנחנו נשואים 10 שנים. אני לא טיפוס רומנטי, אינני מחבר שירים. אני מאוד סגור. את החלטותי אני מקבל אחרי התייעצות עם עצמי שזה כן, ואינני מתחלק באלה, אשתי ידעה תמיד מה שטוב לי.
חיי הנישואים שלנו מתנהלים על מירמנוחות. אף פעם לא רכנו בבית. הכל נעשה בהבנה הדדית.



שרות רוני מילוא גוייס רק אחרי גמר לימודיו באוניברסיטה כקצין מישפטים ושירת בפרקליטות הצבאית.